

17 januari 2021, tweede zondag, jaar B

Lezingen: 1 Samuel 3, 3b-10.19

Johannes 1, 35-42

Homilie

De lezingen van vandaag zijn twee bekende roepingsverhalen. Mij treffen ze vooral door hun diepe menselijkheid en herkenbaarheid. We kunnen ons allemaal perfect verplaatsen in de hoofdfiguren. Het is alsof ze allemaal één aspect vertegenwoordigen van hoe ook wij zijn.

Eerst is er de jonge Samuël. Onbevangen, vol goede bedoelingen, maar niet verder nadenkend dan wat voor de hand ligt. Drie maal na elkaar hoort hij een stem, en driemaal springt hij uit bed om aan zijn meester te vragen wat van hem verwacht wordt. Dat het om iets of iemand anders zou kunnen gaan, komt nog niet bij hem op. Misschien zou dat ook bij ons niet zo snel het geval zijn. Later zal Samuël een grote profeet worden, een echte brugfiguur tussen God en zijn volk.

Dan is er de oude Eli, priester in het heiligdom van de Heer, bewaker van de Ark die Gods nabijheid bij zijn mensen symboliseert. Hij is ongetwijfeld een vrome geroepene, maar je krijgt toch het gevoel dat het eerste enthousiasme wat gedoofd is. Ook bij hem duurt het een tijd voor hij Gods stem vermoedt. Twee maal antwoordt hij: "Ik heb niet geroepen, ga weer slapen". Je voelt de irritatie omdat die al te bereidwillige jongeman hem (weer) wakker maakt. Pas de derde keer "valt zijn frank" (of zijn sjekel, de tempelmunt) en er wordt ook iets diepers in hem wakker. Hij weet dat God mensen kan aanspreken, en zijn raad is even eenvoudig als diep religieus. Als God roept, zeg je gewoon "Spreek, Heer, uw dienaar luistert". Dat is wat Samuël doet, en blijktbaar is het voldoende. Vanaf dan is de Heer met Samuël en "Hij liet niet een van zijn woorden onvervuld". Gewoon luisteren wat God zegt, is blijktbaar voldoende. Voor de jonge Samuël, voor u en voor mij. Geloven kan soms zeer eenvoudig zijn.

Ook in het evangelie lijkt de roeping van die leerlingen een heel eenvoudige zaak. Andreas en zijn compagnon waren volgelingen van Johannes de Doper. Het waren dus wel degelijk mensen die openstonden voor een boodschap waarin ze God herkenden. Maar als Johannes Jezus aanwijst en zegt "Zie het Lam Gods", is dat voor hen voldoende om die Jezus achterna te gaan. En ook de vraag die ze hem stellen is opmerkelijk eenvoudig. Ze beginnen niet over ingewikkelde theologische kwesties, ze vragen gewoon: "Waar woon jij"? Blijkbaar gaat het hen er alleen om bij Jezus te zijn, hem zien en leven in zijn aanwezigheid lijkt voldoende voor hen. En Jezus' antwoord is even eenvoudig: "Kom mee, je zult het zien". En dat doen ze. Ooit hoorde ik een anglicaanse bisschop zeggen dat dit de kern is van de christelijke verkondiging: "Come and see. Kom mee, je zult het zien". Het is wat God zegt tot ieder van ons, en wat wij als gelovigen kunnen doorzeggen aan andere mensen: "Stap gewoon eens mee met ons in dit geloof, en oordeel dan zelf over wat je ziet en meemaakt". Come and see.

Ook Andreas zegt door wat hij beleefd heeft als hij zijn broer Simon ontmoet, en hij zegt het vrijmoedig en onomwonden: "Wij hebben de Messias gevonden". En als Simon meekomt tot bij Jezus, kijkt die hem aan tot in zijn ziel. "Gij zijt Simon", zegt hij, "en ge zult mijn rots worden". En dat is wat gebeurt. Simon wordt nog veel meer dan een profeet. Met diep vallen en moedig weer opstaan wordt hij een van de steunpilaren van de beweging van Jezus' volgelingen. Tot op vandaag geloven wij in zijn spoor, ook wij met veel vallen en opstaan.

Is geloven echt zo eenvoudig? Is het zo simpel om onze roeping te vinden en te volgen, ook voor jou en voor mij? Misschien wel. “Het Rijk Gods is midden onder u”, lezen we in het Lucasevangelie. Luister niet naar wie zegt “het is hier” of “het is daar”. Het is gewoon midden ons eigen leven, in de mensen en de dingen die God op onze levensweg plaatst. “Jij kiest de weg niet, de weg kiest jou” schreef Dag Hammarskjöld ooit. Of om de stem uit het brandend braambos te parafaseren: “De plaats waar je staat is heilige grond”. Ons eigen leven is onze unieke roeping, zoals het verloopt is hoe de Geest het stuurt. Zoals de wijzen na de ontmoeting in de kerststal teruggingen naar hun eigen leven, zo plaatst God jou en mij telkens weer op de plaats waar wij staan. Dat is onze heilige grond, onze eigen plaats waar wij God ontmoeten, waar Zijn Rijk in ons leven gestalte krijgt. Het Rijk Gods is midden onder ons.

Dirk Godecharle